

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821200422
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3821200422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: R., proti žalovanému: X., o zaplatenie 6.796,50 eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. októbra 2022, č. k. 5Csp/6/2021-289 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o zaplatenie sumy 339,82 eur zastavil, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.456,68 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 31.05.2020 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. štátu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5 %, výrokom IV. priznal štátu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95 %, výrokom V. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 788 ods. 1, § 797 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa v konaní pôvodne domáhal zaplatenia sumy 6.796,50 eur. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 339,82 eur späť a žalovaný voči tomuto čiastočnému späťvzatiu nemal námietky, súd prvej inštancie konanie v uvedenej časti v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) zastavil. Súčasne žalobca žalobu rozšíril o zaplatenie 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 6.456,68 eur od 31.05.2020 do zaplatenia a toto rozšírenie žaloby súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 02.03.2022 pripustil. V súvislosti s nárokom žalobcu na poskytnutie poistného plnenia v konaní mal za preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu poistnej zmluvy č. X XXX XXX XXX - F., predmetom ktorej bolo poistenie vozidla T. EČV: R.. Poistenie bolo dohodnuté so začiatkom od 30.10.2015 na dobu neurčitú. Rovnako v konaní nemal za sporné, že žalobca žalovanému oznámil vznik škodovej udalosti z havarijného poistenia, ku ktorej došlo dňa 21.12.2019 v čase okolo 20.10 hod. na ceste medzi obcami S. a R.. Podľa oznámenia žalobcu ku škodovej udalosti došlo tak, že išiel v smere od obce S. smerom na obec R., keď mu vybehla z ľavej strany vysoká zver a on v snahe vyhnúť sa stretu so zverou uhol doprava, kde ho stiahlo do priekopy, kde následne nabúral do stromu. Uvedené potvrdzuje aj záznam ODI OR PZ v R. zo dňa 21.12.2019 o preverení oznámenia - škodovej udalosti. Sporným v konaní bolo to, či priebeh nehodového deja popísaný žalobcom zodpovedá poškodeniu vozidla T. Y.. Žalovaný nárok žalobcu neuznával z dôvodu, že zo záverov znaleckého posudku znalca Z.. U. č. XX/XXXX vyplýva, že priebeh nehodového deja tak, ako je uvedený v spisovom materiáli, nezodpovedá skutočnému nehodovému deju a poškodenie vozidla je staršieho dáta. Na námietky žalobcu znalec svoje závery korigoval v doplnení č. X k posudku č. XX/XXXX tak, že priebeh nehodového deja popísaný

žalobcom po technickej stránke považoval za prijateľný až na to, že poškodenie vozidla nekorešponduje s polomerom stromu a poškodenie vozidla má všetky znaky, že pred uvedenou nehodou už bolo poškodené. Na tomto stanovisku znalec zotrval aj v priebehu konania. Závery znalca Z.. U. v konaní boli vyvrátené znaleckým posudkom Z.. X. č. X/XXXX, podľa ktorého k poškodeniu motorového vozidla T. Y. R pri dopravnej nehode mohlo dôjsť tak, ako to uvádza žalobca v oznámení škodovej udalosti s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote; znalec poukázal na to, že znalec Z.. U. nebral do úvahy viacero faktov, ktoré poukazovali na skutočný priebeh nehodového deja, ako napr. tvar kmeňa stromu - výrazná hrča, ktorá vytvárala jeho nerovnomerný prierez a tiež aj nerovnomerný povrch priekopy, po ktorom sa vozidlo pohybovalo tesne pred zrážkou, nevyhodnotil zadokumentované stopy na kmeni stromu od nárazu vozidla T., pomýlil si kôru zo stromu s biologickým materiálom. Priebeh nehodového deja tak, ako ho opísal žalobca, bol v konaní potvrdený aj kontrolným znaleckým posudkom znaleckej organizácie G.. č. XXXXXXXXXXXXX. Z jej záverov vyplýva, že z technického hľadiska mohla zrážka vozidla T. so stromom s najväčšou pravdepodobnosťou nastať tak, ako ju opísal žalobca a tiež to, že na základe poškodenia vozidla T. a stromu, vykonaných priestorových pomerov v mieste vzniku dopravnej nehody a geometrickej kompatibility možno konštatovať, že vzájomné poškodenie vozidla T. a stromu je technicky prijateľné a s najväčšou pravdepodobnosťou vzniklo tak, ako ju opísal vodič vozidla T.. Z posudku tiež vyplýva, že z technického hľadiska nie je možné vyjadriť sa k akémukoľvek technickému stavu súvisiaceho s poškodením vozidla T. pred vznikom dopravnej nehody dňa 21.12.2019. V súvislosti s otázkou, či v prípade, že bolo vozidlo T. Y. pred nehodou dňa 21.12.2019 poškodené, malo toto poškodenie vplyv na výpočet všeobecnej hodnoty vozidla pred nehodou; ak áno, aká bola všeobecná hodnota vozidla pred jeho poškodením v dôsledku dopravnej nehody, zo záveru posudku vyplýva, že nie je možné určiť všeobecnú hodnotu vozidla T. pred jeho poškodením v dôsledku dopravnej nehody dňa 21.12.2019, keďže nie je možné vyjadriť sa k akémukoľvek technickému stavu súvisiaceho s poškodením vozidla T. pred vznikom dopravnej nehody dňa 21.12.2019. Taktiež zo správy spoločnosti G.., ktorá je súčasťou znaleckého posudku Z.. U. č. XX/XXXX, vyplýva, že sa dá predpokladať, že ku škodovej udalosti došlo na mieste a za okolností ako ich uviedol vodič, t.j. žalobca. Na základe všetkých uvedených dôkazov mal potom súd prvej inštancie za preukázané, že k nehodovému deju pri dopravnej nehode dňa 21.12.2019 došlo tak, ako to uviedol žalobca žalovanému v oznámení škodovej udalosti. V súvislosti s tým potom vznikol žalobcovi nárok na poistné plnenie zo zmluvy o havarijnom poistení. Pri určení výšky poistného plnenia súd prvej inštancie vychádzal z oznámenia žalovaného o totálnej škode zo dňa 05.02.2020. Žalovaný v ňom uviedol, že pre výpočet poistného plnenia bola ku dňu vzniku škody na vozidle T. Y. R vypočítaná všeobecná hodnota vozidla v sume 11.676,50 eur a prieskumom trhu bola stanovená hodnota predajných zvyškov vozidla na sumu 4.880,- eur. V konaní bolo žalobcom preukázané, že havarované vozidlo za žalovaným určenú hodnotu 4.880,- eur aj odpredal. Rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla ku dňu vzniku škody a hodnotou predajných zvyškov vozidla tvorí suma 6.796,50 eur, z čoho dohodnutá spoluúčasť žalobcu vo výške 5% predstavuje sumu 339,82 eur. Poistné plnenie, na ktoré žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok, je tak vo výške 6.456,68 eur. Pokiaľ žalovaný v konaní uvádzal, že predmetné vozidlo bolo už pred nehodou dňa 21.12.2019 poškodené, zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie G.. bolo zistené, že k akémukoľvek technickému stavu súvisiaceho s poškodením vozidla T. pred vznikom dopravnej nehody dňa 21.12.2019 sa nie je možné vyjadriť. Z toho vyplýva, že žalovaným tvrdené predchádzajúce poškodenie vozidla v konaní nebolo nepochybne preukázané. Žalobca si voči žalovanému uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.456,68 eur od 31.05.2020 až do zaplatenia. V konaní mal súd prvej inštancie za preukázané listom žalovaného zo dňa 15.05.2020, že v uvedený deň došlo k ukončeniu šetrenia poistnej udalosti. Konštatoval, že v zmysle ust. § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka je poistné plnenie splatné do pätnástich dní, len čo poisťiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť, t.j. v danom prípade do 30.5.2020. Mal za to, že vzhľadom k tomu, že v uvedenej lehote nebolo poistné plnenie žalobcovi poukázané, žalovaný sa od 31.05.2020 dostal do omeškania. Žalovaný s nárokom žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania nesúhlasil s poukazom na ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. (zákona o PZP). V danom prípade však ide o nárok vyplývajúci z poistnej zmluvy o havarijnom poistení a na tento nárok sa zákon o PZP nevzťahuje. Pri rozhodovaní o tomto nároku súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uvedený nárok žalobcu považoval za dôvodný. Výška úroku z omeškania bola určená podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (t.j. o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu). Pre úplnosť v súvislosti s citovaným ustanovením zákona o PZP poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 215/2020 zo dňa 28.10.2021, ktoré sa tejto problematike venuje a v ktorom Ústavný súd SR dospel k záveru, že

zamietnutím nároku na zaplatenie úroku z omeškania z istiny - plnenia podľa zákona o PZP - došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konštatoval, že v konaní vznikli štátu trovy v súvislosti s vyplatením odmeny znalcom za účasť na pojednávaní a znaleckej organizácii za vypracovanie znaleckého posudku v sume celkom 114,06 eur. Civilný sporový poriadok náhradu trov konania štátu neupravuje. Preto postupoval podľa čl. 4 základných princípov CSP, podľa ktorého, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. V prípade, že takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Na základe toho súd prvej inštancie považoval za spravodlivé usporiadanie otázky náhrady trov konania štátu tak, ako to ustanovoval Občiansky súdny poriadok v § 148 ods. 1. Podľa citovaného ustanovenia mal štát nárok na náhradu trov konania proti účastníkom podľa výsledku konania. V danej veci bol žalobca v konaní neúspešný v rozsahu 5% (v časti, v ktorej bolo konanie pre späťvzatie zastavené) a žalovaný bol neúspešný v rozsahu 95%. Súd prvej inštancie preto priznal štátu nárok na náhradu trov konania voči stranám sporu v rozsahu ich neúspechu, t.j. voči žalobcovi v rozsahu 5% a voči žalovanému v rozsahu 95%. Rozhodol len o nároku na náhradu trov konania štátu (§ 262 ods. 1 CSP) s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia sumy 6.796,50 eur, priznaná mu bola suma 6.456,68 eur. Konanie o zaplatenie sumy 339,82 eur bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom z dôvodu, že uvedená suma predstavuje zmluvne dohodnutú spoluúčasť žalobcu. Z toho vyvodil, že v uvedenej časti žaloba žalobcu nebola podaná dôvodne a k zastaveniu konania došlo procesným zavinením žalobcu. Mal za to, že zastavenie konania potom možno považovať za neúspech žalobcu v konaní. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 95%, úspech žalovaného predstavuje 5%. Čistý úspech žalobcu v konaní je 90% a v tomto rozsahu mu súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania voči žalovanému aj priznal. V zmysle ust. § 262 CSP rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania s tým, že o konkrétnej výške náhrady bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. CSP).

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne skutkové a právne závery). Súdu prvej inštancie vytýkal, že napadnutý rozsudok nenapĺňa podmienky presvedčivého a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Uviedol, že pokiaľ mal konajúci súd pochybnosti o priebehu nehody, mala byť táto situácia posúdená ako neunesenie bremena tvrdenia zo strany žalobcu. Mal za to, že pokiaľ sám súd v odôvodnení vyjadril pochybnosť o priebehu nehody resp. vzniku škody opísanej žalobcom, nemohlo dôjsť k priznaniu nároku. Ak aj tak konajúci súd postupoval popísaným spôsobom, v odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú argumenty, ktoré ho k týmto záverom viedli v takej miere, aby rozhodnutie bolo presvedčivé. Zastával názor, že na úrok z omeškania v predmetnej veci nie je právny dôvod. Dôvodil, že vykonal poistné šetrenie, ktorého záverom bolo, že poškodenie vozidla nekorešponduje s nehodovým dejom tak, ako ho žalobca popísal. Svoje tvrdenia žalovaný podložil znaleckým posudkom č. XX/XXXX, ktorý vypracoval Z.. U. a žalobcu s nimi dňa 15.05.2020 riadne oboznámil. V lehote tak riadne zdôvodnil neposkytnutie plnenia, čím si splnil zákonnú povinnosť a nárok na úrok z omeškania tak nevznikol. Žalobca sa v konaní domáhal poskytnutia poistného plnenia titulom uzavretého havarijného poistenia so žalovaným v rozsahu 6.796,50 eur, v ktorej súvislosti žalovaný poukazuje na skutočnosť, že priznanie nároku žalobcu záviselo od vyriešenia odborných otázok v oblasti cestnej dopravy, na základe ktorých žalobca následne žalobu vzal späť v časti o 339,82 eur. Vzhľadom na uvedené mal za to, že rozsah, v ktorom je žalovaný ako poistiteľ povinný plniť, bol určený až v súdnom konaní.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a zákonný. Mal za to, že súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav na tom základe, že žalobca uzatvoril poistnú zmluvu s povinnosťou platiť poistné, žalovaný sa zaviazal vyplatiť poistné plnenie v prípade vzniku poistnej udalosti - dopravnej nehody. Po dopravnej nehode žalovaný odmietol vyplatiť plnenie, a to na základe

znaleckého posudku Z. U., ktorý spochybnil nehodový dej. Sám znalec ho neskôr v reakcii na námietky žalobcu upravil a pripustil, že dopravná nehoda sa mohla stať podľa popisu žalobcu. Znalecký posudok predložený žalobcom potvrdil nehodový dej a upozornil na nedostatky znaleckého posudku dodaného žalovaným. Konfrontácia znalcov rozporu neodstránila, nariadený kontrolný znalecký posudok potvrdil verziu žalobcu. V prospech tvrdenia žalobcu svedčí aj objektívne šetrenie políciou a šetrenie pracovníkov G.. Podľa názoru žalobcu nemôžu byť na jeho škodu ako spotrebiteľa, že žalovaný je v omeškaní s výplatom poistného plnenia. Šetrenie, aj keď s nesprávnym výsledkom, bolo ukončené 15.05.2020. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 31.05.2020. Nesprávny výsledok šetrenia - zamietnutie poistného plnenia - žalovaného ako poistiteľa, bol zapríčinený závermi znaleckého posudku súdnym znalcom, ktorého požiadaval žalovaný o vypracovanie znaleckého posudku. Žalobca túto skutočnosť nemohol nijako ovplyvniť. Tvrdenia žalovaného v odvolaní k bodu 18. rozsudku súdu prvej inštancie považuje za zavádzajúce, nakoľko súd prvej inštancie uviedol zistenia znaleckej organizácie uvedené v kontrolnom znaleckom posudku a ďalšia argumentácia žalovaného tým stráca svoj zmysel a len potvrdzuje, že súd prvej inštancie spoľahlivo zistil skutkový stav a vydal rozsudok s presvedčivým a vyčerpávajúcim odôvodnením. Záverom zdôraznil, že žalovaný ku záverom kontrolného znaleckého posudku nemal žiadne námietky. Za nepravdivé považuje tvrdenie žalovaného v odvolaní, že žalobca vzal žalobu späť v časti 339,82 eur z dôvodu vyriešenia odborných otázok v oblasti cestnej dopravy. Čiastočné späťvzatie je vo výške dojednanej 5 % spoluúčasti uzatvoreného havarijného poistenia, ktorú pri podaní žalobného návrhu žalobca omylom neodpočítal.

4. Ďalšie vyjadrenia podané vo veci neboli.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v medziach podaného odvolania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. a v súvisiacich výrokoch III., IV., V. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

8. Žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v nesprávnych skutkových a právnych zisleniach (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP).

9. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

10. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť

takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

11. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

12. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

13. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že žalovaný sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offio nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok, teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

15. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky žalovaného smerujú proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

16. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré

z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplnuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

17. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

18. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Odvolací súd preto považuje vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného za neopodstatnené.

20. Predovšetkým odvolací súd vo vzťahu k vecným odvolacím námietkam žalovaného produkovaných v odvolacom konaní uvádza, že v zásade celá ich ťažisková časť už bola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dostatočne a správne a plne vyčerpávajúco vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

21. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva:

22. Žalovaný v podanom odvolaní dôvodil, že pokiaľ má súd prvej inštancie pochybnosť o priebehu nehody, resp. vzniku škody opísanej žalobcom, nemohlo dôjsť k priznaniu nároku. V kontexte uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dostatočne uvádza skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli svojvoľné. Skutočnosť, že žalovaný sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie (prípadne so skutkovým posúdením, ktoré urobil súd prvej inštancie na základe znaleckého posudku), nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Uviedol jednoznačne, že za preukázanú skutočnosť mal dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu vozidla, ďalej skutočnosť, že žalovaný bol v čase nehody poistiteľom vozidla, na ktorom bola škoda spôsobená. Žalovaný namietal priebeh škodovej udalosti, ktorý mal súd prvej inštancie za dostatočne ozrejmený. Či už výpoveď strany sporu, ako aj listiny - záznam ODI ORPZ v R., oznámenie poistnej udalosti, ale predovšetkým závery kontrolného znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou G. sú relevantnými dôkazmi, dôkaznými prostriedkami v zmysle § 187 CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že práve žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne rozhodujúcich tvrdení, na ktorých založil svoju procesnú obranu v konaní. Indície žalovaného, ktoré by mohli nasvedčovať motívu žalobcu predstierať vznik poistnej udalosti, v snahe o neoprávnené získanie poistného plnenia z havarijného poistenia, neboli verifikované dôkazmi potrebnej sily. Zo záveru kontrolného znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou G. vyplýva, že na základe vykonanej technickej analýzy nehodového deja možno konštatovať, že z technického hľadiska mohla zrážka vozidla škoda zo stromom s najväčšou pravdepodobnosťou nastať tak, ako ju opísal vodič vozidla T.. V posudku bolo ďalej uvedené, že na základe poškodenia vozidla T. a stromu, vykonaných priestorových pomerov v mieste vzniku dopravnej nehody a geometrickej kompatibility možno konštatovať, že vzájomné

poškodenie vozidla T. a stromu je technicky prijateľné a s najväčšou pravdepodobnosťou vzniklo tak, ako ju opísal vodič vozidla T.. Strany sporu k znaleckému posudku nemali žiadne námietky. Výsledky kontrolného znaleckého dokazovania tak neboli spôsobilé vyvrátiť žalobcom preukázaný priebeh dopravnej nehody, keď jeho verziu nehody nevylúčili. Za dôkaznej situácie, keď vykonaným dokazovaním nebola potvrdená ani vylúčená pravdivosť verzie žalovaného, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať iný ako žalobcom dôkazne podložený priebeh nehodového deja, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne rozhodujúcich tvrdení, na ktorých založil svoju procesnú obranu v konaní. Znalec dôkazne podloženú verziu žalobcu síce s určitosťou nepotvrdil, ale ju ani nevylúčil a považoval ju za prijateľnú. Nepriaznivé procesné následky spojené s nemožnosťou vykonania kompletnej analýzy nehodového deja znalcom tak musí znášať žalovaný, ktorého povinnosťou bolo hodnoverne preukázať dôvody, pre ktoré odmietol poskytnúť poisťné plnenie.

24. So zreteľom na uvedené, žalobcovi vznikol nárok na poisťné plnenie z havarijného poistenia motorového vozidla vo výške, tak ako táto bola stanovená rozsudkom súdu prvej inštancie.

25. Za nedôvodnú odvoláciu námietku považoval odvolací súd aj od meritórneho rozhodnutia sa odvíjajúcu povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením, vznikol žalobcovi v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

26. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalovaného nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolaním vo výroku II. a v závislých výrokoch III., IV., V. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).